

En uretfærdig verden

Lucas stod på hjørnet med sin cykel og ventede på Mikkel. Det havde han gjort så tit, lidt for tit. Hvis ikke det var, fordi Mikkel var hans bedste ven, var han for længst kørt sin vej.

Lucas' arme og ben var brune efter en lang sommer. Også i dag skinnede solen, selvom skolen begyndte, og sommeren derfor på en måde burde være forbi.

Men det blev ved med at være varmt, og havet blev ved med at være så lunt, at selv forfrosne typer turde hoppe i, som om de var på ferie i Spanien eller Thailand, eller hvor det nu var, at vandet altid var varmt.

Lucas havde aldrig været andre steder end i Danmark. Når han havde nævnt muligheden for ferie i andre lande, havde hans mor set helt ked ud af det, som om en meget mørk sky pludselig var blæst ind over hendes ansigt.

Lucas vidste godt, hvorfor det var sådan. De havde ikke

råd til den slags, og så var der jo ingen grund til at foreslå det.

Nogle havde råd til store biler og rejser både vinter og sommer og kunne gå på restaurant hver eneste aften, hvis de ville, mens andre altid måtte sidde derhjemme og kukkelure.

Lucas forstod godt, at hans mor blev ked af det, når han ønskede sig noget, hun aldrig ville kunne få råd til. Så var det bedre helt at lade være. Desuden lavede hun god mad, selvom de ikke havde så mange penge. Der var faktisk ingen grund til at gå ud og spise på restaurant.

Lucas kunne se Mikkelt på toppen af bakken. Han stod op på pedalerne og fløj af sted som en lavtflyvende raket. En gammel mand på en sort herrecykel var lige ved at vælte, da Mikkelt strøg forbi ham.

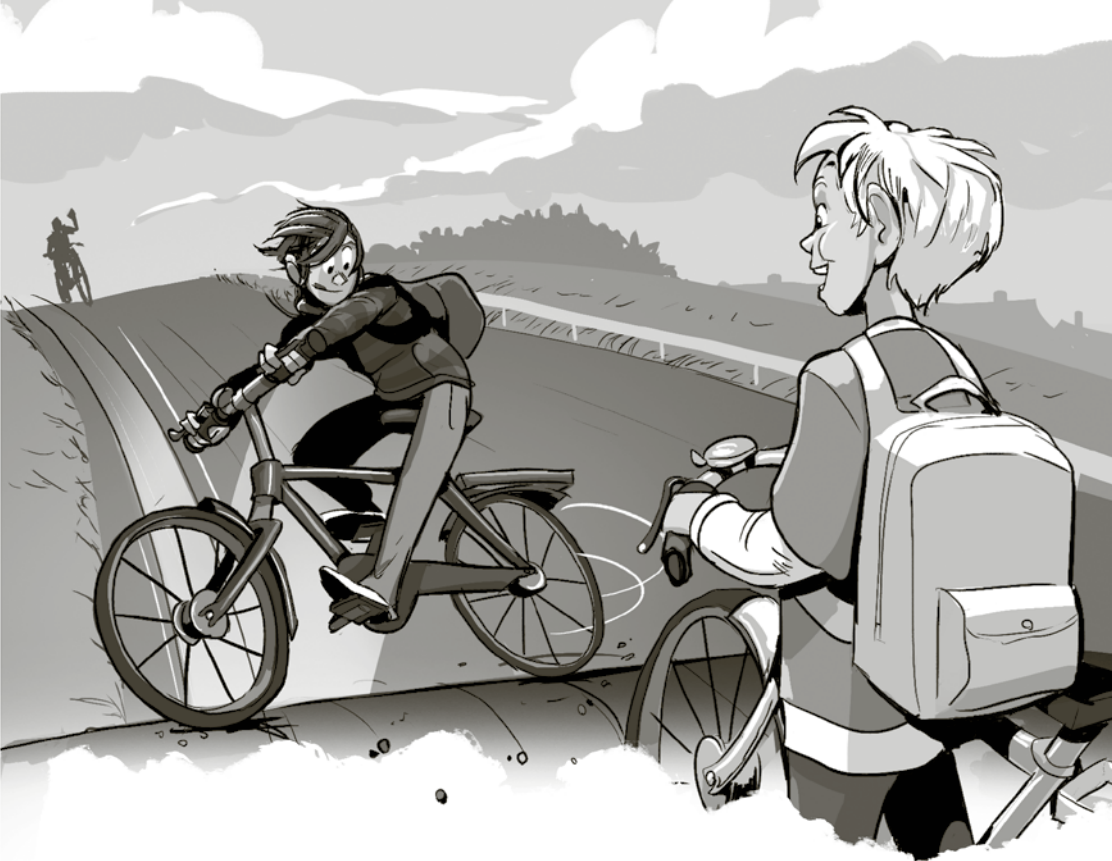
Da han nåede Lucas, bremsede han, så småsten sprøjtede op fra baghjulet. "Hvad så? Står du nu der og sover?" sagde han.

"Jeg står og tænker på, hvorfor jeg altid skal vente på dig."

"Det skal du, fordi jeg er værd at vente på," sagde Mikkelt. "Men lad os nu komme af sted, ellers kommer vi for sent."

Lucas satte efter Mikkelt, der allerede var et godt stykke nede ad vejen. "Ved du, hvad jeg har tænkt over?" sagde han, da han nåede op på siden af ham.

"Nej."

”Der er alt for meget, der handler om penge.”

”Det siger du bare, fordi du ikke har nogen.”

”Jeg synes bare, de bestemmer alt for meget. Hvad nu, hvis vi alle havde de penge, vi skulle bruge?”

”Og hvem skulle tjene de penge, tænker du?”

”Det skulle vi gøre i fællesskab. Nogle ville arbejde meget, andre ville arbejde lidt, men tilsammen ville der være penge nok til alle.”

”Tror du det?” Mikkell så tvivlende på Lucas.

”Der er jo penge nok i verden. De er bare skævt fordelt.”

”Så vil jeg gerne være den, der arbejder lidt og bruger mange penge,” sagde Mikkel og drejede ind på skolen.

Det havde allerede ringet ind. Der var ingen mennesker i skolegården bortset fra Frandsen, der havde kantinen sammen med sin kone. Han bar en høj stabel kasser fra sin nye Tesla, som han havde parkeret i gården, hen til kantinens dør.

Mikkel og Lucas kørte så tæt forbi ham, at han var lige ved at snuble.

”Se jer for! Møgunger!” råbte han efter dem, da de fór forbi ham hen til de overfyldte cykelstativer.

”Det handler om at gøre det, man skal,” sagde Lucas til Mikkel, da han havde låst sin cykel. ”Det handler ikke om at snyde andre.”

”Jeg tror bare, der er rigtig mange, der er klar til at snyde andre, hvis det kan gøre dem rige.”

”Men det er jo det, der er helt skørt,” sagde Lucas og slog hånden i cykelsadlen. ”Ingen skal gå rundt og snyde andre. Alle burde hjælpe alle!”

Mikkel skulle lige til at svare, da han gik i stå og pegede forbi Lucas.

”Så du det?”

”Hvad?”

”Der var et eller andet dernede i bunden af cykel-skuret. Så du det ikke?”

”Nej, det gjorde jeg ikke, og det har faktisk ringet ind.”

”Vent lige lidt. Der var altså noget. Måske var det et dyr.”

”Ja, eller måske ser du syner, fordi du ikke er rigtig klog.”

Mikkel gik ned mellem de mange parkerede cykler og hen til endevæggen, der bestod af en halvmur, man kunne sidde på eller springe over, hvis man var i dét humør.

Da han bøjede sig frem og kiggede over muren, fik han en jordklump lige midt i panden .

